

Rekviem egy barátért

*barátom voltál nem hiszem hiszen nem is vagy
lehet hogy nem is voltál te hűtlen önzően
megvontad tőlünk magadat
hová lett járógéped hol lehet pótlábad mely mindig
a falhoz támasztva állt indulásra készen várt a semmibe
vesző utcákra ha most szembejönne velem tipegő fura
lépteiddel ráismernék meggyötört fekete cipődről mennék veled gondolkodás nélkül
így szép gondolat és érzés nélkül lenni létezni abogyan csak nagyon ritkán adatik meg
mint a moha mint feketerígó szárnya amely visz ki tudja hova nem is az hogy hova
nem is az hogy minek de egyáltalán
ki a csoda vagy te éjjel kísértő árnyék mit faggatsz
milyen jogon gyötörsz te engem*

*elémháltál hogy túléljelek
a maradék idő már nem számol veled
már csak én vagyok én már csak vagyok
síkoltató száraz levél az ágon közömbös
durva szélbe szerelmes magány*

*nem tartottad be szavad elfelejtetted ígéreted
nem meghalni készültél elmenni csupán
elvonulni mint esőtől terhes felbők
percek könyvlapok zizzentek volna mögötted
nem hangosan becsapódó ajtó ijeszt ránk
mi lett volna ki tudja...
sütne a nap talán aranyszínű borod
ragyogna párás pohárban mert ősz van egy idő óta azt hiszem mindig ősz
van a Kék huszonegyes nehez fabútorai reccsennének egyetértően vagy
éppen tiltakozásul
amikor azt mondod Nagy Lászlóval véget ért a magyar költészet ugyan
minek írtok már ti verset önsajnálattal szófosás az egész
no de kedves Jóska kész lebet-e valaha is a világ
hiszen mindegyre kicsorbul most is hiába próbálgatom
visszailleszteni a letört darabot hiába minden hiába készültél
József Attila és Jeszenyin után Nagy Lászlót is megidézni
vízbe fojtott kismacsaként sodródik a remény
létiünk mocskos kanálisán hiába valóban kegyetlen hűtlen
Istenem dafke – lesz még egyszer Nagy László-est a világon*

*a Kék huszonegyesben vagy a Kós-házban
arccal az Óperenciás tengernek állunk majd csont-sikolyban
a tengert utánzó táncosok közt szárnyaszegetten te csonkán én bénán*

*törkölyszagú október est őszi mosoly borostás arcomon háromharminckettő-
kilencszázkettő kicseng a telefon
majd csönd kopár lélektelen csend mint szikrázó sivatagban
elvonult teve-karaván nyomában
rémülten lecsaptam a kagylót mintha attól féltem volna fölveszed és
beleszólsz elszégyelltem magam hogy élve felejtettelek*

*elboztam az őszt a Gagarin utcából minek van ott
többé már úgysem megyek minek is mennék
elvittem magaddal a lehetetlen színű bázat a botoddal
végigkopogtatott kopott lépcsőket a légszaros üvegen átszűrődő fényben
derengő lépcsőházat az asztmás muskátlikkal
tönkretetted használhatatlanná tetted egy időre ezt a
megszokott világot az idő mindent begyógyít mondják de hol az az idő azt
mondjátok meg ti nagyokosok*

*már este van megint kecskeszarvú hold ágaskodik
a Dél-Kilián lakótelep fölött az égen nyöszörögnek
a megfélemlített lombok késő este van alvó szárnyakkal
cipeli a sötétséget a rigó az idő elszaladt bová szaladt
kérdened mindig olyan korán van késő azt is mondanád de már nem
mondhatod látod már a múltat kaparom elő
mint kutya az elásott csontokat*

*ez nem te vagy gondoltam ott a taktabarkányi nyárvégi
napsütésben a reszkető nyárfá alatt Zsuzsa gyámoltalan mondatait
hallgatva amint búcsúzott tőled szeme összekaristoltsz szélvédője mögül
ez már nem te vagy te már belőlünk vagy abányan mi annyi te*

*már nem voltál ott a pergamen színű bőr alatt a kopár kórházi szobában
szinte kilátszottak belőled izzó csontjaid szemed fehére sárga volt mint a
hold-lebugyozta hó hideg téli éjszakán*

*nem az anyaföldben nem a taktabarkányi temető földjében
lettél porrá már úgy kerültél porként anyádboz apádboz
akik minden bizonnyal idegenkedve fogadtak ez nem a fiunk
ez a marék por jaj nem a mi gyermekünk*

Mit a vers tehet

*egymásból láncolt napok
magával rántja egyik a másikat
könyörtelenül elorozza
az egyik amit a másik ad*

*ki vagyok fosztva teljesen
de nem adok túl magamon
nem vehet meg engem senki sem
nem létezik oly hatalom*

*a napot próbálom elkezdni
befejezni a megkezdett mondatot
hiába minden igyekezet
valamit mindenből mindig otthagynak*

*hol voltam hol nem minden sors mese
(olvassátok majd a versemet)
bőstelen halált halok magamért
s teszi helyettem mit a vers tehet*

(Íme, hát megleltem...)

*íme hát megleltem
a leszakadt inggombot
megnyugodott a lelkem
együgyűn mosolygok*

*a valóság az álom szennyyese
szemem homályos tükör
mit egy észrevétlen
kis pibe összetör*

*ha nem is vagyok boldog
azért boldogtalan se
helyükre kerülnek a dolgok
ígyen szól a mese*

*roncsnak látom a világot
Isten által itt felejtett lomnak
hol a kapirgáló idő keres
helyet a fájdalomnak*